

เวลาที่หนึ่ง : เพลลินตาต้องใจ

บทที่ 1

ทำไมนะ ทำไม ทำไม และทำไม

คำถามนี้ยังวนเวียนอยู่ในหัว ทำไมต้องเป็นเธอด้วย

เปลืนตาทำหน้าแข็งๆ จดรายละเอียดที่ปรากฏบนจอโปรเจ็กเตอร์ ด้านข้างโต๊ะประชุมซึ่งฉายมาจากเครื่องโปรเจ็กเตอร์ที่ต่อกับโน้ตบุ๊ก โดยมีชายหนุ่มควมคมอยู่ จริงๆ ต้องบอกว่าหงุดหงิดตั้งแต่ได้รับจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งใช้สื่อสารกันในองค์กรว่าต้องประชุมด่วนเกี่ยวกับงานด่วนที่ทำให้เธอต้องเดือดร้อน

พยายามทำให้เย็นก่อนเข้ามาในห้องประชุม แต่พอได้เห็นหน้าผู้ชายคนที่เป็นเจ้าของจดหมายเจ้าปัญหา ก็อดแข็งไม่ได้

"สรุปคืองานนี้เป็นงานด่วนที่สปอนเซอร์ต้องการก่อนงานเดิมที่เราทำประจำให้เขา เพราะฉะนั้นต้องรีบวางแผนให้เร็วที่สุด ถ้าเป็นไปได้ก็วางแผนเลยว่าจะไปเซอร์เวย์กันเมื่อไร" ธนุส ชายหนุ่มที่นั่งอยู่หัวโต๊ะแจ้งให้ทุกคนทราบ

"โอ้งานชิงโชคพาผู้โชคดีไปเที่ยวต่างประเทศนะหรือ ทำไมไม่ให้พวกบริษัทท่องเที่ยวรีบไปล่ะ แทนที่จะให้พวกเรามาจัดการแบบนี้

เพียงแค่อัดกิจกรรมตอนไปเที่ยวก็น่าจะพอแล้ว" ทิชา หนึ่งในทีมงาน
รับผิดชอบเรื่องนี้ถามขึ้นอย่างสงสัย

"ตอนแรกเราก็บอกอย่างนั้นทิชา แต่ทางลูกค้าต้องการเที่ยวแบบ
เป็นกันเอง จะให้บริษัทท่องเที่ยวจัดการก็กลัวว่าจะกลายเป็นทัวร์ลูกเบ็ด
แล้วประเทศสิงคโปร์ที่เราจะไปก็เป็นประเทศเล็กๆ ไปกันเองน่าจะ
เป็นการประหยัดงบประมาณไปอีกทาง" ธนุสออธิบายพลางอมยิ้ม ให้ผู้หญิงที่ผูก
ผมทรงหางม้า เผยให้เห็นลำคอเรียวสวย รับกับหน้ารูปไข่ที่แต่งแต้ม
ด้วยเครื่องสำอางบางๆ

"ก็ดีนะ แล้วเราจะเริ่มจากตรงไหนก่อน" ทิชาพยักหน้ารับทราบ
สมองคิดไปเรื่อยๆ ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง

"เราไปคุยกับลูกค้ามาแล้ว รายละเอียดทั้งหมดก็เป็นอย่างที่บอก"
ธนุสใช้โทนเสียงนุ่มนวลในการพูดคุย พร้อมกับกวาดตาไปรอบโต๊ะ
ประชุมเพื่อดูปฏิกิริยาแต่ละคนว่าคิดอย่างไรกับงานนี้ แล้วสายตาก็
ไปสะดุดกับร่างสมส่วนที่นั่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะ เรียกได้ว่าเป็น
ตำแหน่งที่ห่างตัวเขาที่สุดเลยก็ว่าได้ แถมหญิงสาวยังทำหน้าบูด ตาม
ด้วยปากยี่นๆ เป็นการแสดงออกว่ากำลังหงุดหงิด แค่นี้ก็เดาได้ว่า
เรื่องอะไร ในเมื่อเขาเป็นคนกวนให้อารมณ์เธอขุ่นเอง

ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมตัวเองต้องกวนประสาทเธอเป็น
ประจำ แต่โทษเขาคนเดียวไม่ได้ เพราะคนเริ่มก่อนน่าจะเป็นอีกฝ่าย
ที่ไม่รู้เกิดอะไรขึ้นถึงได้ชอบแสดงท่าทางไม่อยากอยู่ใกล้เขานัก หรือ
เกี่ยวข้องกับตำแหน่งงานของเขาซึ่งเป็นหนึ่งในหุ้นส่วนบริษัท
ออร์แกนไนเซชันชื่อว่า 'อินทรรณู' ที่รับผิดชอบกิจกรรมทางการตลาดหรือ
เรียกง่ายๆ ว่า 'อีเวนต์' ตามโจทย์ที่ได้รับจากลูกค้า รวมไปถึงการ
จัดงานต่างๆ ตามความสามารถของบริษัท แม้มันเพิ่งเริ่มต้นได้ไม่นาน
แต่ก็เป็นความภูมิใจของเขา

หุ้นส่วนอีกคนคือทิชา เพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย เป็นผู้หญิง

ที่เขาให้ความสนิทสนมเป็นพิเศษ เรียกได้ว่ามีธนูสที่ไหนมีทิวาที่นั่น และเป็นคนที่เข้าใจเขามากที่สุด งานนี้ถือว่าเป็นงานสำคัญ จึงต้องมีทิวาร่วมด้วย

"งานนี้ต้องไปเซอร์เวย์ที่สิงคโปร์อย่างละเอียด เรื่องงบเราได้เสนอไปแล้ว พรุ่งนี้น่าจะรู้ว่าเราสามารถทำได้มากน้อยแค่ไหน"

"ให้พวกเรามาเสนอลูกค้าอีกที หรือว่าจะมีลูกค้าไปเซอร์เวย์ด้วย" คนถามคือธาราซึ่งนั่งอยู่ทางขวาของธนูส

"ไม่มี เดี่ยวเราจัดทีมไปกันเอง เก็บข้อมูลแล้วก็มาเสนอกิจกรมให้ลูกค้าอีกที"

"งานใหญ่เลยนะ" ทิวาเปรย ขึ้นชื่อว่าเป็นงานต่างประเทศ ค่าใช้จ่ายย่อมสูงขึ้นไปกันเอง แม้จะเป็นประเทศใกล้ๆ ก็ตาม

"ใช่" ธนูสและทิวาเริ่มคุยเรื่องขั้นตอนการทำงานคร่าวๆ มีธาราและคนอื่นๆ เสริมเป็นระยะ

ส่วนเพลินตานะหรือ เอาแต่นั่งเขียนไปเรื่อยๆ ไม่ได้เสนอความคิดใดๆ ทั้งสิ้น เหตุผลคือ...

"นี่ เพลิน ทำไมนั่งเงียบ เสนออะไรสักอย่างก็ได้ ระวังน้ำลายบุตรนะ" คนหัวโตะตะโกนแซว สร้างความบันเทิงในขณะประชุม ทุกคนจึงหันมาที่เพลินตาเป็นจุดเดียว

"ไม่สบายหรือเปล่า" ธาราเสริม เพิ่งสังเกตว่าเพลินตาเงียบก็ตอนที่ธนูสทักนี่เอง

"ไม่รู้จะเสนออะไร กำลังแข็ง" หญิงสาวไม่เกรงใจคนถามว่าจะอยู่ในตำแหน่งไหน

"แข็งหรือ..." ธนูสพิมพ์แล้วก็ต้องยิ้มกว้าง เปลี่ยนท่านั่งเป็นแสนสบาย "ลืมนะ คนที่โดนยกเลิกการลาพักร้อนเพราะต้องมาทำงานก็น่าจะแข็งอยู่"

เพลินตาส่งค้อนวงใหญ่ ดูก็รู้ว่าเป็นการกลั่นแกล้งเธอชัดๆ มี

อย่างไร้ไหน ยื่นใบลาพักร้อนไปตั้งแต่เดือนที่แล้ว พอใกล้ถึงวันที่กำหนดกลับส่งอีเมลมายกเลิกแล้วมอบหมายงานให้ทำกะทันหัน มันก็ต้องหงุดหงิดเป็นธรรมดา คนมีตั้งเยอะแยะไม่รู้จำมอบหมายงานให้ กลับเลือกเธอ แกล้งกันซัดๆ

"อ้าว ทำไมฉันทำแบบนั้น" ทิชาถามขึ้นอย่างไม่เข้าใจ

"ก็คนอื่นเขามีสงานรับผิดชอบอยู่แล้ว อันนี้เป็นงานด่วนและสำคัญ เลยอยากให้ใครเอทีฟมือหนึ่งของบริษัทเป็นคนรับผิดชอบ เพราะยังไงพอจบการพักร้อนเพลินก็ต้องมาทำงานนี้อยู่ดี ทำงานไม่ปะติดปะต่อแบบนั้นงานจะออกมาไม่สมบูรณ์ เพราะฉะนั้นทำงานก่อนแล้วค่อยให้พักร้อน" ธนุสรสรุปแผนการทำงานของเพลินตาให้เสร็จสรรพ

"ทำยังไงได้ล่ะคะคุณโปรดิวเซอร์ นายอยากให้เป็นยังไงลูกน้องก็ต้องทำตามนั้นอยู่แล้ว ไม่ต้องอธิบายก็ได้ เพราะยังไงทุกอย่างก็ต้องเป็นไปตามอีเมลที่นายส่งมาเมื่อกี้" หญิงสาวรู้ดีว่าคำสั่งเขาคือประกาศิต เห็นภายนอกดูขี้แกล้งขี้เล่นแบบนี้ เวลาเอาจริงก็ทำทุกคนสยองได้เหมือนกัน

"เอาน่า อย่าหงุดหงิดไปเลย รู้ว่าฉันมันโหด ใช้งานลูกน้องจนคุ้มคิดซะว่าไปเที่ยวแล้วได้งานละกัน ลิงคโปรก็เป็นประเทศที่มีอะไรให้ดูเยอะนะ" ธาราใช้ความเยือกเย็นปลอมให้เพลินตามองอีกมุม เพื่ออารมณ์จะดีขึ้น

"นั่นสิเนอะ ไปเซอร์เวย์ก็เหมือนไปเที่ยว ว่างๆ แวะไปช้อปปิ้งก็ได้นะเพลิน" ทิชาช่วยอีกคน กลัวเพื่อนที่เป็นเพื่อนร่วมงานจะเซ็งเพราะถ้าเธอเจอเรื่องแบบนี้ก็คงรู้สึกเหมือนกัน

"ก็ดี" เพลินตาไหวไหว อีกฝ่ายพูดแบบนี้หมายความว่าเธอต้องเดินทางไปลิ่งคโปรด้วยแน่นอน ไม่มีใครรู้เลยหรือไงว่าเธอไม่ได้อยากไปต่างประเทศแม้แต่น้อย เหตุผลง่าย ๆ คือไม่อยากเดินทางโดยเครื่องบิน

จากนั้นก็เข้าเรื่องงานต่อ สรุปรู้ว่าคนที่ต้องเดินทางไปเก็บข้อมูลรอบแรกที่สิงคโปร์มีธนูส ทิชา ชารา และเฟลินตา แต่ละคนมีหน้าที่รับผิดชอบต่างกันไป

"โอเค เตียวเราจะจัดการเรื่องตัวเครื่องบินแล้วก็ที่พักเอง" ทิชาซึ่งมักเป็นคนรับผิดชอบงานจุกจิกแบบนี้เอ่ยขึ้นหลังจากสรุปรวันเดินทางเพราะถึงอย่างไรก็ต้องออกค่าใช้จ่ายส่วนนี้ไปก่อน

"ได้ เตียวเราเข้าไปคุยกับลูกค้าตอนเย็นแล้วจะมาบอกความคืบหน้าแล้วกัน"

ธนูสกล่าวสรุปกับที่ประชุมหลังจากเสียเวลาไปเกือบชั่วโมงเพื่อจัดการงานชิ้นนี้ พุดเสร็จก็โทรศัพท์หาลูกค้าทันที นัดแบบเร่งด่วนเพื่อให้ภาพของงานชัดเจนแน่นอน

เพราะเป็นคนทำงานเร็ว แถมตัดสินใจเด็ดขาด วางแผนเก่งทำให้ธนูสดูแลงานบริษัทได้ดี แต่บางครั้งก็ดูดุและจริงจังเกินเหตุ ขึ้นอยู่กับว่าตอนนั้นอารมณ์ชายหนุ่มดีหรือเปล่า

ซึ่งส่วนมากคนที่รองรับอารมณ์ที่แปรปรวนของธนูสจะเป็นคนที่เข้มแข็งเป็นประจำอย่างเฟลินตา นี่ก็อีกหนึ่งเหตุผลที่ทำให้หญิงสาวไม่ยอมอยู่ใกล้ธนูสเท่าไร เพราะทำอะไรก็ไม่เคยทำให้เขาพอใจได้สักที เรียกว่าเป็นพวกต้องการความสมบูรณ์ แม้ปากจะบอกว่ายังไงก็ได้ แบบไหนก็ได้ แต่ก็ต้องต่อท้ายด้วยประโยคประมาณว่า 'แต่เราว่านะ' หรือ 'แต่พี่ว่านะ'

ต้องมีคำว่า 'แต่' โผล่มาในประโยคเสมอ

"ถ้าอย่างนั้นเราแยกย้ายกันเลยดีกว่า" ชาราบอกที่ประชุม

ทุกคนลุกขึ้นยืน เก็บของ ทายอดเดินออกจากห้องไป แต่เฟลินตายังต้องเก็บโปรเจ็กเตอร์ ตามด้วยการถอดสายต่างๆ ที่ต่อกับโน้ตบุ๊กของธนูส โดยหญิงแหว่เสียงพูดของทิกากับคนที่เพิ่งวางสายจากลูกค้า "ทิกา งานนี้ได้ไปสิงคโปร์ ที่ที่ทิกายากไปเลย ดีใจไหม"

"ดีใจมากๆ ไม่ต้องไปเที่ยวเอง ประหยัดเงินส่วนตัวได้เยอะ"
ทิวาพูดด้วยน้ำเสียงสดใส

"คิดแล้วว่าต้องชอบ นี่รับงานนี้เพื่อทิวาเลยนะจะบอกให้ เห็น
ความดีของเราบ้างหรือเปล่า" ธนุสซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้เฝยหน้ามองหญิงสาว
ที่ยืนตรงหน้า

"น่ารักจริงๆ เพื่อนใครหว่า" เธอเอื้อมมือไปแตะไหล่ชายหนุ่ม
"เพื่อนทิวาไง" เขาทอดเสียงอ่อนโยนพร้อมส่งสายตาดูคนที่คน
แอบมองเห็นแล้วหม่นไส้

เวลาธนุสคุยกับทิวามักจะทำเสียงอ่อนเสียงหวาน จนนึกถึงคำ
บอกเล่าของธาราที่เคยพูดให้เธอฟัง

'อย่าแปลกใจเลยที่เห็นธันกับทิวาสสนิทกัน หน้านั้นเขาอ่อนให้ทิวา
มาแต่ไหนแต่ไร เป็นผู้หญิงที่ธันมันยอมให้คนเดียวเลยมั้ง แต่จะว่า
แฟนก็ไม่ใช่ พอถามว่ารักทิวาหรือเปล่านั้นก็บอกว่ารัก แต่ไม่ยอมอธิบาย
ว่าแบบไหน ปล่อยให้คนสงสัยไปเรื่อย'

ทำงานมาหลายปีก็ยังไม่ว่าความสัมพันธ์ของคนทั้งสองคืออะไร
แม้ภายนอกจะทำไม่สนใจ แต่จริงๆ เพลินตาก็ยังอยากรู้คำตอบของ
มันอยู่ดี...อยากรู้มากด้วย

"จ้ะ เพื่อนที่น่ารัก ถ้าอย่างนั้นเพิ่มวันเซอร์เวย์ในลิงค์โปร้น้อย
สิ เอาแต่ทำงานอย่างเดียวมันน่าเบื่อแย่ เอ๊ะ หรือว่าค่าใช้จ่ายครึ่ง
หนึ่งให้ลูกค้าออก อีกครึ่งหนึ่งเราออกดี แบบเดินทางวันธรรมดาแล้ว
ก็ให้ชนกับวันเสาร์อาทิตย์ ดีไหม" ทิวาคิดอย่างสนุกตามประสาสาว
ชอบเที่ยว

"ก็ดีนะ แต่งานนี้ต้องถามคนร่วมเดินทางก่อนว่ายอมหรือเปล่านั้น
เพลิน ว่าไง" ธนุสโยนคำถามมาให้โดยที่คนรับไม่ทันตั้งตัว

"หา...ว่าไงนะ" เพลินตาหันมาถามอย่างงงๆ

"อ้าว นึกว่าแอบฟังอยู่" ธนุสหัวเราะกับท่าทางเหวอๆ ของ

เพลินตา ไม่รู้เธอจะรู้ตัวบ้างหรือเปล่าว่าผมที่ปล่อยยาวก่อนเข้าประชุม
ตอนนี้มันยุ่งเหยิง เชื่อว่าตอนคุยกันเมื่อครูต้องเอามือเสยผมจน
เสยทรงไปหมด

"ใครจะกล้าไปแอบฟังชั้นกับทิดาคุยกันล่ะ มันได้ยินเองต่างหาก"
ปลายประโยคเสียงเบาลง เป็นการยอมรับว่าได้ยินในสิ่งที่ทั้งสองคุย
กัน พอโดนเรียกชื่อจึงแสดงพิรุณออกมา "หัวเราะทำไม"

"ก็หัวเราะคนหูดีนะสิ แล้วตกลงเรื่องที่จะเที่ยวต่ออีกสักวันสองวัน
ว่าไง" ทิดาทาม เกรงว่าถ้าให้ธนูสเป็นคนเอ่ยปากเรื่องจะยาว

"แล้วงานล่ะ ไหนว่ารีบยังงั้นล่ะทิดา" เพราะอายุรุ่นราวคราวเดียว
กัน การพูดการจาจึงสนิทสนมมากกว่าเจ้านาย-ลูกน้องปกติ

จริงๆ เพลินตาเป็นเพื่อนของเพื่อนทิดา มีประสบการณ์การทำงาน
ด้านกิจกรรมพิเศษในบริษัทที่มีชื่อเสียง ความเก่งเป็นที่ยอมรับใน
วงการ พอทิดาจะร่วมหุ้นกับธนูสในการเปิดบริษัทอินทรรณู เพลินตา
จึงถูกเพื่อนขอร้องให้มาช่วยงานทิดา ตอนแรกก็ยิ่งเกรงใจ พูดจายัง
เป็นทางการ มีความห่างเหิน พอเวลาผ่านไป เจอธนูสใช้ชีวิตต่างๆ นานา
ละลายพฤติกรรม สุดท้ายก็กลายเป็นแบบนี้

ส่วนมากจะเป็นการแกล้งให้เพลินตาอารมณ์เสีย โดยคนเริ่มคือ
ธนูสนั่นเอง

"ก็ไม่ต้องรีบขนาดนั้น เทียววันสองวันงานไม่เสียหายหรอก หรือถ้า
กลัวก็เอาโน้ตบุ๊กไปด้วย เทียวไปทำงานไปก็ได้นี่นา" ไม่ใช่ทิดาที่เสนอ
วิธีการ แต่เป็นธนูสอีกนั่นเอง

"พูดขนาดนี้คิดว่าใครจะปฏิเสธได้ชั้น" สาวร่างสมส่วนส่งค้อน
ให้อย่างหมั่นไส้

"ถามเป็นมารยาทไปอย่างนั่นเอง ส่วนธารานะ เพื่อนว่าไงเขา
ก็ว่าตามกันอยู่แล้ว เขายิ้มกว้าง ชอบใจที่ความต้องการของตัวเอง
สำเร็จ "เห็นไหม ดีออก ได้เที่ยว ไม่เสียวันลาพักร้อน"

"แต่เสียเงิน" เพลินตายังไม่ยอมแพ้ ตั้งใจว่าพักร้อนจะไปเที่ยวทะเลเสียหน่อย กลับต้องไปเกาะลิงคโปรแทน จะได้เห็นทะเลหรือเปล่านั้นก็ไม่รู้

"ทำอย่างกับเธอไปพักร้อนแล้วจะไม่เสียเงิน เอาน่า มีเพื่อนน่ารักๆ อย่างพวกเราไปด้วยดีออก จะได้ไม่เหงา หรือว่าเธอนัดใครไว้จะ" ทิชา กระเซ้า เดินเข้ามาใกล้พลางทำตาวิบวับ เพื่อมีความลึบอะไรหลุดออกมาจากปากสวยๆ บ้าง

"อ้อ...ที่หงุดหงิดเพราะไม่ได้ไปเที่ยวกับคนพิเศษสินะ" ธนุส พยักหน้าประหนึ่งว่าปริศนาไขกระจ่างแล้ว

"เปล่า ไม่ได้นัดกับใครหรอก เราเที่ยวคนเดียวอยู่แล้ว" เพลินตาทำเป็นหูทวนลมไม่สนใจคำพูดผู้ชายอีกคน ชอบเหลือเกิน ไข่เรื่องทำเสียงขึ้นจมูก หรือไม่ก็พูดจาประหนึ่งว่าเธอทำอะไรผิดสักอย่าง

"ก็เหมม เห็นหงุดหงิด นึกว่านัดใครไว้" ทิชายังไม่ยอมแพ้ ทำหน้าทำตาเหมือนล้อเลียนหญิงสาว เพลินตาชอบทำตัวลึกลับ เรื่องของตัวเองไม่เคยเล่าให้คนที่ทำงานฟังเลย

"ใช่ๆ" ธนุสเป็นขุนพลอยพยัก ผงกหัวขึ้นลงทำตัวเป็นลูกคู่กับทิชา

"ถ้าอย่างนั้นก็เที่ยวด้วยกันเลย ไปหลายคนสนุกดีออก จริงไหมสิน" ทิชาหันไปถามความเห็นคนที่นั่งโต๊ะจ๊วยอยู่ที่เดิม

"ใช่ๆ" ธนุสยังคงพูดคำเดิม

"ตกลงก็เที่ยวกันต่ออีกนิด ถือว่าเป็นการหาข้อมูลให้แน่นขึ้น" ทิชาสรุปอย่างอารมณ์ดี อย่างน้อยก็เป็นการพักผ่อนหลังจากทำงานหนักมานาน "คิดซะว่าอยู่เป็นเพื่อนทิชาแล้วกัน จะให้อยู่กับสองหนุ่มคงไม่ไหว โดนแก๊งตายเลย" ยกข้ออ้างอีกข้อมาให้อีกฝ่ายยอมทำตาม

"ก็ได้" เพลินตาอมยิ้ม ไม่อยากทำให้ทิชาเสียใจ ดูจากท่าทางแล้วคงอยากให้เธอไป อีกอย่างก็ไม่อยากให้ทิชาอึดอัด ถึงแม้จะไปกับเพื่อน แต่ถ้าไม่มีผู้หญิงไปด้วยบางที่อาจทำอะไรไม่สะดวก